

[Grethe Philip.]

Derfor må vi med særlig omhyggelighed følge det store byggeri, der nu er ved at blive sat på skinner. Der tales allerede om, at der skulle være fare for et vist byggeboom til foråret, og selv om vi endnu har en vis arbejdsløshed i byggefagene, er der jo også allerede eksempler på rundt omkring, at der er mangel på arbejdskraft i byggefagene.

Regeringen må derfor allerede nu forberede sig på at gribe ind med de nødvendige foranstaltninger. Boligministeren er her en meget central person, og jeg håber, finansministeren vil hjælpe ham i de opgaver, der muligvis forestår. De kan i hvert fald regne med støtte fra det radikale venstre.

I den konjunkturoversigt, det økonomiske sekretariat har udarbejdet, søger man, så godt det nu kan lade sig gøre, at være optimistisk med hensyn til konjunkturudviklingen, når vi kommer et stykke ind i 1976 og videre ind i 1977. Men optimismen har sine begrænsninger, og jeg har en fornemmelse af, at det økonomiske sekretariat i virkeligheden er ret så pessimistisk med hensyn til, hvor hurtigt konjunkturerne vil bedre sig. I de sidste sider af konjunktur-oversigten siges det også lige ud, at selv om konjunkturbilledet ændrer sig, er det ikke ensbetydende med, at problemerne i den økonomiske politik bliver mindre, men snarere at de får en anden karakter. Det siges også helt uden omsvøb, at det vil være urealistisk at bygge den økonomiske politik på, at et betalingsbalanceunderskud af den størrelse, der tegner sig for 1976, kan videreføres i 1977, endside i årene derefter.

Det er et problem, hr. Christophersen tidligere var inde på, og jeg er ganske enig i de betragtninger, han gjorde gældende. Skal vi have ledigheden ned, må vi dels holde styr på omkostnings- og prisudviklingen her i landet, så den stiger langsommere end i udlandet, men vi må også til sin tid lægge en bremse på væksten i den indenlandske efterspørgsel. Jeg er som sagt ganske enig i den vurdering, der er blevet anlagt af hr. Christophersen, men som også er gjort gældende i det økonomiske sekretariats redegørelse.

Vi rører jo her ved spørgsmålet om dyrtidsreguleringen og septemberforligets aftale om, at man skulle gå ind i overvejelser om at afbøde omkostningsstigningen, hvis der udløses mere end én dyrtidsportion efter

hvert af reguleringspristallene i henholdsvis januar og juli.

Vi ved nu, at der vil blive udløst 2 dyrtidsportioner efter januarreguleringspristallet. Jeg skal ikke her komme nærmere ind på de overvejelser, som allerede har fundet sted, om en ændring af beregningen i reguleringspristallet. Vi ved, at det ikke lykkedes i denne omgang, men jeg vil da gerne sige, at det er jo et gammelt spørgsmål, der har været drøftet i årevis, om huslejeporten indregnes på den rigtige måde. Man får en gang imellem det indtryk, og man har ikke mindst fået det af hr. Poul Hartlings udtalelser, at det er en idé, der sådan pludselig er kommet frem. Det er jo ikke rigtigt, det er en årelang gammel overvejelse. Vi ved, at problemet teknisk set er meget vanskeligt at løse, fordi der er så store variationer i huslejstigningerne fra forbruger til forbruger. Men jeg har med glæde konstateret, at begge de to store parter på arbejdsmarkedet, LO og Dansk Arbejdsgiverforening, har erklæret sig villige til at gå ind i nye overvejelser om huslejeindregningen.

Regeringen har forpligtet sig til snarest at fremsætte forslag til en dæmpning af arbejdsgivernes omkostninger. Vi må nu prøve at finde frem til en form, der er administrativt overkommelig, men som også giver arbejdsgiverne den nødvendige øjeblikkelige lettelse, men vel at mærke uden at det indebærer et senere hop opad i omkostningerne, og det er vel ikke mindst det sidste, der vil volde os problemer.

Jeg vil derefter sige nogle ord om besparelserne. I septemberforliget indgik som bekendt aftale om stigende besparelser på statsbudgettet begyndende med 500 mill. kr. for finansåret 1976-77. Besparelser under lavkonjunktur kan næsten have noget paradoksalt over sig. Med den ene hånd sætter staten arbejde i gang for at stimulere beskæftigelsen, med den anden hånd begrænser staten sine egne aktiviteter og er derved med til at skabe en øget ledighed. Det er ikke mærkeligt, at det for mange borgere kan tage sig helt uforståeligt ud. Begrundelsen for besparelserne ligger jo i den langsigtede politik. Skal vi undgå stadige skattestigninger, må der holdes igen på stigningen i statens aktiviteter. Vanskeligheden, som vi jo desværre kender kun alt for godt, ligger i at finde frem til, hvordan det skal gøres.